

всѣка една вибрация е отдѣлна, тѣ не се поглѣщатъ, а завзематъ своето пространство. Но, ако тия вълни се вливатъ една въ друга, тоноветѣ изчезватъ. Тѣй е: не позволявайте, умътъ да слиза въ сърцето. Той е капитанъ на кораба, не бива да слиза долу, и въ най-бурно врѣме той трѣбва да бѣде горѣ, да се разхожда, да управлява кораба. А сърцето, то е машинарията, която трѣбва да работи. Ако сърцето се качи горѣ, какво ще стане? — Ще има огънь и пожаръ. Ако пъкъ умътъ слѣзе долу, ще има корабокрушение. Ще кажете вие: „Тази философия е много трудна, отвлѣчена. Умъ, сърце, горѣ, долу — не го разбираме, забъркахме се.“ Азъ ще бѣда малко по-ясенъ. Когато ви дойде единъ приятель въ дома ви, единъ законъ ще ви поставя: ако въ присѣдствието на този вашъ приятель, който и да е той, — може да бѣде ученъ или простъ, — ако вашиятъ умъ добива свѣтлина, вие се усѣщате свободни, можете да мислите свободно, и сърцето ви се разширява, и неговото и вашето сърце работятъ нормално, казвамъ тогава: „Каквата работа и да започнете двама, ще върви“. Но, ако той се стѣснява отъ себе си, и ти се стѣснявашъ и прикривашъ, умоветѣ ви не сж на мѣстото си, и сърцата ви сжщо не сж на мѣстото си, тогава вие не сте единъ за други, и никаква задружна работа не бива да започвате. Мнозина ми казватъ: „Азъ искамъ да пипна учителя малко“. — Аа, казвамъ, не се пипа вашиятъ учител. Моето сърце е затворено съ деветъ ключа. Разбирате ли защо? — Тамъ се пазятъ всичкитѣ богатства, които Богъ е вложилъ, то не е мое, то е божествено богатство, и умътъ, този умъ, той ми е даденъ да върши работа, да седи на мѣстото си, горѣ на кораба.

И сега Христотъ казва: „По-блаженъ е онзи, който слуша и пази Словото Божие“. Умътъ и сърцето трѣбва да разбиратъ туй Слово Божие. Сега всинца вие можете да приложите този законъ. И нѣкой пѣтъ виждамъ, че нѣма хармония, вие се отчайвате. Вие чакате нѣкой ангелъ да слѣае и да